

Évközi 5. Vasárnap C

*Mester, egész éjjel halásztunk
és semmit sem fogtunk.
De a te szavadra kivetem a hálót. (Lk 5,5)*

Olvasmány

Izajás 6,1-2a.3-8

Abban az esztendőben, amikor meghalt Uzija király, láttam az Urat. Magas és fönséges királyi székben ült, és uszálya betöltötte a templomot. Szeráfok lebegtek fölötte: mindegyiknek hat-hat szárnya volt.

Így kiáltott egyik a másikkal: "Szent, szent, szent a Seregek Ura, dicsősége betölti az egész földet." Hangjuktól még a küszöbök alapjai is megrendültek, és a templom megtelt füsttel.

Erre így szóltam: "Jaj nekem, végem van, mert tisztátalan ajkú ember vagyok, és tisztátalan nép között élek, mégis szememmel láttam a Királyt, a Seregek Urát." Akkor az egyik szeráf odaröpült hozzám, a kezében izzó parazsat tartott, amelyet csípővassal az oltárról vett. Megérintette vele ajkamat, és így szólt: "Íme, mivel ez megérintette ajkadat, eltűnt gonoszságod és bocsánatot nyert bűnöd." Azután hallottam az Úr szavát, amint így szólt: "Kit küldjek el? Ki megy el nekünk?" Így válaszoltam: "Íme, itt vagyok, engem küldj el!"

Szentlecke

1 Korintusiaknak 15,3-8.11

Testvéreim! Elsősorban azt hagytam rátok, amit magam is kaptam: Krisztus meghalt bűneinkért, az Irás szerint. Megjelent Péternek, majd a tizenkettőnek. Később egyszerre több mint ötszáz testvérnek is megjelent. Ezek közül a legtöbben még élnek, néhányan azonban már meghaltak. Azután megjelent Jakabnak, majd az összes apostolnak. Utánuk pedig, mint egy elvetéltnek, megjelent nekem is.

Mindegy tehát, hogy én vagy ők: ugyanazt hirdetjük, s így lettetek hívőkké.

Evangélium

Lukács 5,1-11

Amikor Jézus egyszer a Genezáret tavánál állt, nagy tömeg sereglett köréje, hogy hallgassa az Isten szavát. Jézus látta, hogy a tó partján két bárka vesztegel. A halászok kiszálltak, és a hálóikat mosták. Beszállt hát az egyik bárkába, amelyik Simoné volt, s megkérte, hogy vigye kissé beljebb a parttól. Aztán leült, és a bárkából tanította a népet.

Amikor befejezte a tanítást, így szólt Simonhoz: "Evezz a mélyre, és vessétek ki a hálótokat halfogásra." "Mester – válaszolta Simon –, egész éjszaka fáradoztunk, s nem fogtunk semmit, de a te szavadra, kivetem a hálót." Meg is tette, s annyi halat fogtak, hogy szakadozni kezdett a háló. Intettek a másik bárkában levő társaiknak, hogy jöjjenek és segítsenek. Azok odamentek, és úgy megtöltötték mind a két bárkát, hogy majdnem elsüllyedt.

Ennek láttán Simon Péter Jézus lábához borult, és e szavakra fakadt: "Uram, menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok." A szerencsés halfogás láttán ugyanis társaival együtt félelem töltötte el. Hasonlóképpen Jakabot és Jánost is, Zebedeus fiait, Simon társait. De Jézus bátorságot öntött Simonba: "Ne félj! Ezentúl emberhalász leszel."

Erre partra vonták hajóikat, és mindenüket elhagyva követték Jézust.

Elmékedés

Két eseményt kapcsol össze Lukács a mai evangéliumban: az első tanítványok meghívását és a csodálatos halfogást. Mivel Péter kész arra, hogy radikálisan és megalkuvás nélkül Jézusra bízta magát ezért elnyeri a megbízatást – társaival együtt –, hogy megmenthesse és Jézushoz vezethesse az embereket. Nem nehéz párhuzamot vonni saját életünkkel: amikor sziklát rengető bizalommal hagyjuk, hogy Krisztus vezessen minket, akkor belenyúlhat életünkbe úgy, hogy az áldássá válik számunkra és a körülöttünk élő emberek számára.

*"Isten azt hívja, akit akar. És akit meghív, azt alkalmassá is teszi!" Jézus beszáll Simon hajójába – azt jelenti, hogy ő a kezdeményező. Nem **nekünk** kell felmutatni valamit, hogy Isten felfigyeljen ránk, hanem ő az, aki elsőként közelít hozzánk. Jézus nem választ különleges alkalmat Péter meghívásához, hanem onnan hívja el, ahol éppen van: egyszerű hétköznapijából, a hálomosásból, egy többékevésbé sikertelen éjszakai halászat után. Habár elfoglalják hétköznapi problémái, mégis elég éber Jézus felhívására: minden logika, minden tapasztalat ellenére kész társaival együtt Jézus kezére bízni sorsát. A siker lenyűgözi és megijeszti őket: Péter mondja ki, amit bizonyára mindnyájan éreznek: "Uram, menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok!" Isten dicsőségének közvetlen megtapasztalása fokozza saját benső állapota iránti érzékenységét és Péter felismeri emberi esendőségét, bűnösségét. Nem mintha éppen valami rosszat tett volna – ha így néznénk, akkor bűnösségtudata egyszerű lelkiismeretvizsgálattá fokozódna le. Péter inkább saját tökéletlenségét ismeri fel az Istenemberrel, Jézus Krisztussal való találkozásban. Olyan élmény, amelyet mindannyian megtapasztalhatunk, amikor egy emberben, egy eseményben a "szentséggel" találkozunk.*

Amikor Jézus Péter beismerésére azt mondja: "Ne félj", akkor ez azt is jelenti: Nem támasztok elérhetetlen követelményeket veled szemben. Inkább segíteni akarok neked, hogy az legyél, akinek szeretnék. Ez a kijelentés mindenkinek szól, aki Jézust akarja követni.

Hívás és küldetés érvényes minden ember számára, aki a keresztség és bérmálás által a hívők közösségébe tartozik és részesül az Egyház feladatából: tanúságot tenni Krisztusról a világban. Mindig a közös hívás és küldetés szerint oszlanak meg a különféle szolgálatok és feladatok az Egyházban. "A magam helyén pontosan olyan fontos vagyok, mint egy arkangyal a sajátján." (Newmann bíboros)

*A hívás és küldetés a találkozásból meríti erejét: az Isten és ember találkozásából. Erre is rá akar mutatni a mai evangélium. A találkozások fontosak a hit számára. Mindenki másképp, más körülmények között találkozik Istennel. Ezért a találkozás sohasem elmélet, vagy filozófia, hanem mindig **élet!** Nem a beszéd a lényeg, hanem az, hogy hogyan közeledünk másokhoz. A felnőttkatekézisben ez áll: "Senki sem hisz önmagában. ... Mindenki rá van utalva arra hogy mások alátámasszák hitében."*